

VIURE ENS COSTA LA VIDA

Fa anys que vivim una ofensiva sostinguda contra les condicions de vida de la classe treballadora. Però aquesta ofensiva no afecta de la mateixa manera totes les persones que en formen part. La classe treballadora no és un bloc homogeni: està travessada per desigualtats de gènere, origen, situació administrativa, classe social, edat, estat de salut, diversitat funcional, territori i responsabilitats de cuidar. Aquestes desigualtats condicionen l'accés al treball remunerat, la distribució dels treballs més precaritzats, els ingressos, el temps disponible i les possibilitats de participar plenament en la vida econòmica, social i política.

Treballar ja no garanteix viure amb dignitat, cobrar un salari no assegura accedir a un habitatge digne. Alhora, el treball imprescindible per sostenir la vida —la cura, el treball domèstic i la reproducció social— continua recaient de manera desigual sobre les famílies i les llars i, especialment, sobre les dones, moltes d'elles migrants i racialitzades, sense el reconeixement social, laboral ni econòmic que mereix. La productivitat millora, però la jornada laboral es manté. Els beneficis empresarials baten rècords, però els salaris queden estancats. La bretxa salarial i les desigualtats en les pensions continuen castigant especialment les dones, mentre els treballs essencials per sostenir la vida són també els més precaritzats. El PIB puja, però la precarietat s'estén.

L'habitatge s'ha convertit en un bé inaccessible per a molts de nosaltres: avui, el cost mitjà per accedir a una llar supera el 50% dels ingressos. Mentre els grans especuladors concentren cada cop més propietats, les treballadores som condemnades a uns lloguers impagables, a viure endeutades, a patir pisos en mal estat o a no poder-nos independitzar. Aquesta realitat afecta especialment les llars amb menys ingressos, les famílies monomarentals, les persones joves, les persones grans, les persones migrades i aquelles que necessiten xarxes de suport per cuidar o ser cuidades. També s'expressa de manera desigual entre territoris: viure en un municipi rural o en un barri popular condiciona l'accés a l'habitatge, als serveis públics, al transport i a les oportunitats de vida.

Aquesta ofensiva no s'atura en l'habitatge i els salaris, també s'estén sobre els serveis públics que sostenen la vida quotidiana. El sistema sanitari i l'educació pública pateixen un procés de desmantellament progressiu: infrafinançament crònic, precarització de les plantilles i processos creixents d'externalització, mentre el negoci privat guanya terreny. A aquesta situació cal afegir-hi l'infrafinançament estructural dels serveis socials, de l'atenció a la dependència i dels serveis de cura, que continuen molt lluny dels recursos necessaris per garantir el dret universal a cuidar i a ser cuidat en condicions dignes al llarg de tota la vida.

En un context internacional marcat per l'auge del feixisme, dels discursos d'odi i de l'autoritarisme, els governs incrementen la despesa militar i consoliden una economia orientada a la guerra, mentre es retallen o s'estanquen les inversions destinades a sostenir la vida. Els recursos públics es desvien cap al rearmament, mentre la despesa social i en dependència continua molt lluny del nivell necessari per garantir els drets socials i cobrir tota la demanda existent.

Ens diuen que aquesta és la legislatura de l'habitatge, o que l'economia va millor que mai. Però, a la realitat, els treballadors i treballadores no hem notat res de tot això i seguim patint per viure dignament. Per a moltes persones, la vida quotidiana s'ha convertit en una cursa permanent per compatibilitzar la feina remunerada, la cura, els desplaçaments, la manca de serveis públics i l'encariment constant del cost de la vida.

Però els últims mesos també hem viscut coses esperançadores. La comunitat educativa ha fet vagues històriques. La pagesia ha aconseguit paraitzar autopistes i ports per dir prou. I les manifestacions per l'habitatge han aconseguit obligar els governs a fer lleis que no volien fer. Les vagues feministes han situat la cura al centre del debat públic, fent visible que sense el treball que sosté la vida no hi ha economia possible. Els moviments feministes i LGTBIQ+ han demostrat que la lluita contra totes les formes de discriminació és també una lluita per la justícia social, la democràcia i la igualtat efectiva. Aquests mesos hem vist com només lluitant podem aconseguir millorar les nostres vides. Ara és l'hora de redoblar la lluita.

Perquè defensar salaris dignes, habitatge, serveis públics i temps per viure és també defensar el dret universal a cuidar, a ser cuidat i a viure lliures de qualsevol forma de discriminació. No hi ha justícia social sense justícia feminista, ni sostenibilitat de la vida sense drets socials garantits.

Per tot això, reivindicuem:

Treball digne i repartiment del temps

El treball ha d'estar al servei de la vida, i no la vida al servei del treball.

Jornada laboral de 35 hores setmanals sense reducció salarial i prohibició de les hores extraordinàries estructurals per repartir el treball remunerat i garantir més temps per cuidar, participar en la vida comunitària i descansar.

- **Salaris i pensions dignes**

Ningú que treballi o hagi treballat ha de viure en situació de pobresa. Increment del Salari Mínim Interprofessional i de les pensions mínimes fins als 1.500 €, amb actualització automàtica segons el cost real de la vida.

- **El cost de la vida no pot empobrir la classe treballadora**

Els salaris han de garantir una vida digna. Vincular els salaris a l'evolució del cost real de la vida, incorporant el pes real de l'habitatge, l'energia i les despeses bàsiques en el càlcul de la inflació.

- **Erradicar la discriminació al treball**

La igualtat efectiva és incompatible amb qualsevol discriminació laboral. Eliminació de la bretxa salarial i de totes les discriminacions laborals per raó de sexe, identitat o expressió de gènere, orientació sexual, origen, situació administrativa, discapacitat o edat. Penalitzacions fiscals, exclusió de la contractació pública i sancions a les empreses que mantinguin pràctiques discriminatòries.

- **Temps per cuidar, drets per viure**

La cura sosté la vida i han de ser reconegudes com una responsabilitat col·lectiva. Garantir permisos de cura retribuïts, reduccions de jornada sense pèrdua d'ingressos en situacions de dependència i mecanismes que evitin la penalització econòmica, laboral i futura en pensions de les persones cuidadores.

- **Garantir una base material per viure**

La dignitat no pot dependre exclusivament del mercat laboral. Implantació d'una Renda Bàsica Universal, individual, incondicional i suficient.

Habitatge

- L'habitatge és un dret, no un negoci

Cap persona ha de destinar una part desproporcionada dels seus ingressos a tenir un sostre. Baixada per llei dels preus del lloguer vinculada a la realitat salarial de la classe treballadora.

- Parc públic d'habitatge

L'habitatge públic és una infraestructura bàsica de l'Estat social. Incrementar progressivament el parc públic de lloguer social fins a assolir nivells equiparables als estàndards europeus.

- Acabar amb l'especulació

Els habitatges han de servir per viure-hi. Recuperació dels habitatges en mans dels grans tenidors, fons d'inversió i altres operadors especulatius per incorporar-los al parc públic.

Cura

- **Sistema Nacional de Cura**

Cuidar i ser cuidat és un dret universal. Crear un Sistema Nacional de Cura, públic, universal i suficient, equiparable als sistemes de salut i educació, que garanteixi l'atenció al llarg de tot el cicle de vida.

- **Desmercantilitzar la cura**

El sosteniment de la vida no pot ser un negoci. Reversió progressiva de les privatitzacions en residències, centres de dia, serveis socio-sanitaris i d'atenció a la dependència.

- **Serveis públics universals**

Els sectors essencials han de ser de titularitat pública. Garantir la titularitat i la gestió pública de la sanitat, l'educació, els serveis socials, el transport i l'atenció a la dependència.

- **Finançar la cura com una infraestructura essencial**

El dret a cuidar i a ser cuidat requereix un compromís públic equiparable al dels altres pilars de l'Estat del benestar. Destinar com a mínim del 2% (òptim, del 4%) del PIB al Sistema Públic de Cura i d'atenció a la dependència, per garantir la

Juliol de 2026

cobertura universal, reduir les llistes d'espera, dignificar les condicions laborals i assegurar recursos suficients al llarg de tot el cicle de vida.

Democràcia

- **Contra la militarització**

Els recursos públics han de prioritzar el sosteniment de la vida. Reduir la despesa militar i incrementar la inversió en habitatge, educació, sanitat, dependència i Cura fins a garantir la cobertura universal dels drets socials.

- **Feminisme, antiracisme i drets socials per a totes**

Les desigualtats de gènere, origen i racialització divideixen la classe treballadora i precaritzen les condicions de vida. Garantir la igualtat efectiva de drets, la protecció davant qualsevol discriminació i l'accés universal als serveis públics, al treball digne, a l'habitatge i a la cura.